مني کهاڻي

پهرئين دفعي شئمپو ڪمپنيءَ جي مشهوريءَ لاءِ شئمپو وڪڻڻ آئي ته ”آنٽي“ چئي ڳالهايو هئائين. هوءَ سريلي آواز سان انگريزيءَ ۾ شئمپوءَ جا گڻ ۽ قيمت ٻڌائڻ لڳي.....

چيو مانس، ”چار ڏاڪڻيون چڙهي آهين. ويهي سامت جو ساهه ته کڻ...“

چؤ طرف نظر ڦيرائيندي هال ۾ وڏي ميز اڳيان ڪرسي تي اچي ويٺي. مون ٻسڪٽ ۽ پاڻي اڳيان رکيومانس ته ٻسڪيٽ جي پليٽ پرتي سيرهي، سهڻين ڊگهين آڱرين سان. اڳيان رکيل ٻرنيءَ مان پاڻ ڪڍي هٿ ۾ جهلي مون ڏي ڏسڻ لڳي.

آنٽي پلي ڪٿان نہ؟“ هيئر سنڌيءَ ۾ پڇيائين.

”اڙي واه! تون ته سنڌياڻي آهين؟ مون ته توکي پارسياڻي يا گجراتڻ سمجهو.“

”نہ آنٽي، مان ته نج سنڌياڻي آهيان. ٻئي ممي ڪانوينٽ ۾ پاڙهيو اٿم، انڪري توهانکي سنڌياڻي نہ لڳي هونديس.“

”شڪر آهي سنڌي پاڻ ته کاڻ.“

”پاپر ته مونکي ڏاڍو وڻندو آهي.“

”۽ سنڌي ۾ ڳالهائڻ؟“

”وڻندو ته آهي، پر گهر ۾ ممي ٻئي هندي يا انگريزيءَ ۾ ڳالهائيندا آهن“

”پوءِ تون ڪيئن سنڌي سکينءَ؟“

”منهنجي سويٽ گرئنڊ ما آهي نہ اها رڳو سنڌيءَ ۾ ڳالهائيندي آهي.“

”چئبو تنهنجي ڏاڏيءَ ئي تنهنجي گهر ۾ سنڌي ٻولي کي سلامت رکي ويئي آهي.“

”آنٽي منهنجين مرهٽي ۽ گجراتي ساهيڙين جا ماءُ ٻئي گهرن ۾ پنهنجي ٻوليءَ ۾ ڳالهائيندا آهن.“

”پوءِ توکي تنهنجن ماءُ ٻن جو سنڌي ۾ نہ ڳالهائڻ ضرور نہ وڻندو هوندو؟“

”اهو ڏاڍو خراب لڳندو آهي آنٽي. ڏسو نہ انگريزن کي ڪيڏو نہ پنهنجي ٻولي سان پيار آهي! ڪٿا ڪهي اچنتا هتي ڪانو ينٽون کولي اسانکي انگريزي سيکارڻ !!..“

هن ننڍيءَ عمر واري ڇوڪري جو هيڏو عقل ڏسي، پيار اچي ويو مٿس. سندس ڪلهو ٿپي چيم، ”سنڌي ساهتڪارن ٻه وطن کان وڇڙي، ڪوهه پري رهي ٻه، هتي پنهنجي سنڌي ٻولي جو ٻين اڳيان ڳاٽ اوچو رکيو آهي....“

هوءَ ڪا ڪن سوچ ۾ ٻُڏجي ويئي. جڻ اوچتو خيال اچڻ تي چيائين، ”پر هي شئمپو آنٽي“

مون ڪلئس شئمپو ته خريد ڪيو پر ڪيترا ڏينهن سندس سوچ ڪنڌڙ صورت اکين اڳيان ڦرندي رهي ٻهئي پيري جڏهن هوءَ آئي ته در ۾ پير وجهنديءَ ئي هن ”ڪيئن ديدي“ چئي اهڙي حب سان اچي هٿ ملايو، جو مان ته دنگ رهجي ويس. ٻنهن تي لڏندي ڏاڍي فلڪ سان چيائين، ٻڌايو ديدي، توهانجي سنڌيءَ جو ڇا ٿي رهيو آهي؟“

ڳل پٽي اندر وني آئيسانس. چيم، ”توهانجي سنڌي“ جو ڇو ٿي چوين؟ اسانجي سنڌي جو ڇو نہ ٿي چوين؟“

”ساري(Sorry) اسانجي سنڌي جو ٻڌايو ڪهڙو حال آهي؟“

ٻلبلي سنڌيءَ کي ڏارڻ يا ڏڪارڻ جو ٻار ته هاڻي توهان جوانن جي ڪلهن تي آهي.“

”ديدي سچ ٿا چئو.“

مون چيو، ”اڄ پلا ڪهڙي شئمپو يا ڪريم جي مشهوري ڪرڻ آئي آهين؟“

”اڙي نه، اڄ مان هڪڙي تمام وڏي مقصد لاءِ ملڻ آيس.“

”تمام وڏي؟ اکيون چيني چيم. هن 19— 20 ورهي جي ڪنڌيءَ کي ڇيڙڪڻ تي ڏاڍي ڀئي دل ٿي. پر پاڻ گنڀيرتا سان اکيون ڦاڙي چيائين، ”ها ديدي، اسانجي ڪالونيءَ ۾ هڪ استري سماج آهي. ان هڪ سڀا ڪوٺائي آهي، جنهن ۾ جدا جدا ڄڻين جون عيوضياڻيون پنهنجي پنهنجي جاتيءَ جي اتهاس، ڪلچر، ساهت، سنگيت وغيره بابت ڪجهه ٻڌائينديون.“

”سو تون ُاتي سنڌين جي عيوضي ٿي ويندينءَ؟“

”توهانجو اڳئين ڀيري چيو هو ته جيڪو سنڌي، پنهنجي ٻولي ڳالهائي ٿو، سو سنڌي جاتيءَ جو سپاهي آهي! ڏسو هن ڀيري توهان سان سڀ سنڌي ۾ ڳالهايو اٿم نه ....“

”ڏاڍي چالاڪ آهين. منهنجيءَ ئي ڳالهه سان مونکي اچي پڪڙيو اٿيئي.“

”۽ مونکي جو اچي استري سماج ۾ پڪريو اٿن. چي: توهان سنڌين ۾ به اسان وانگر سنت، مهاتمائون، اهتڪار، سنگيتڪار ۽ ڏڻ وار هوندا. مون چيو مان: ها ها، ضرور هوندا. مان ڇو پٺتي پوان؟“

”ڏاڍو فخر ٿيو اٿيئي سنڌي هجڻ تي؟“

”سو ته ٿيندوئي. سڀني کي پنهنجي پنهنجي جاتيءِ تي فخر آهي ته مان ڇو نه ڪريان. اسين ڪيترو به ڪٺي انگريزي ڳالهايون، هندي ڳالهايون پر رهنداسين ته سنڌيئي نه ....“

مان هن ننڍي ٿيءَ جي ناز تي فخر ڪريلئي ڪريان ته هوءَ واچ ڏسي اٿي کڙي ٿي ”مان شام جو ايندس. سوالن وارو پنو ڪٺي. ٺيڪ آهي نه ؟“

هوءَ ڇا ويئي آهي! پر مونم پنهنجي نئين نسل لاءِ اميدن جي جوت جاڳائي ويئي آهي.